

I. szám.
Julius 4-én 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. **6** frt., 6 óra jul.—dec. **3** frt., és három óra
jul.—sept. **1** frt. **50** kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XIV. kötet.

ÜDVÖZLŐ VERSEZET

a halhatatlan művészhez

STECKELHEZ,

ki a Renz lószínházában azokat a bámulatos szökéseket művelte.

(Ezt a verset a vácsi 200 hazafi és honleány akarta tulajdonképen a művész jutalomjátékára szórátni; de elkészvén a megrendeléssel, most így küldi utána.)

Oh halhatlan nagy művész!
Ki csoda ugrásokat művelsz;

Ki szebben tudsz, mint bármely színésznőnk,
Azért is érdemes téged megnéznőnk:

Nem drágáljuk ám a vasútat
Azért, a mit művészeted mutat,

Sem odáig a fiákkert,
S a két forintot a zártszékert;

Mert azt te igazán megérdemled
Mikor magad a plafondra felem'led,

S akkor magadon nagyot löx,
S a circus tulsó oldalára szöx.

Ez ám az ugrás egyszer, szakerment!
Az ember csodálattal majd megderment,

Igy nem tudnak ugrani a mieink,
Azért nem is tetszenek nekink.

Azért is neked koszorút hányunk
Kétszázán és még egynehányunk:

Mínhogy repülsz, nézünk angyalnak,
Te meg vidd el hirét a mangyarnak,

Hogy sehol sincs oly lelkes publicum, mint Váczon,
Ezt küldi neked kétszáz férfi és vászon-

Cseléd, ki oly messziről eljött eléd,
Édes emlékünket oh vidd el veléd.

*Egy magát szerénységéből megnevezni nem
kívánó lángész.*

SZÁZ ÉV MULVA!

Egy újzeelandi sportsman naplójából.

„1963-ban, a hogy az ócska szokásaikhoz ragaszkodó európai légiműtársak mondják, helyesebben pedig 32592-ben, mint a kínai asztrológusok írják, utra keltem a tenger alatti tunnelen „egyedül szabad“ hazámból megtekinteni a föld boldogabb népeit. Mert mi még egyedül vagyunk szabadságra kárhoztatva a világon, mi új Seelandiak, minthogy nálunk olyan hideg van, hogy senki sem akar meghódítani. A világ többi részét már China boldogítja. Hja az a szerencsés ötlet azzal a suffrage universelle! egyszor a népeknek eszökbe jutott az egész világra alkalmazni ez elvet s China maradt a győztes a maga háromszáz millio szavazatával. Most kínai viselet a világ divat, kínai nyelv a diplomacia nyelve; háborút viselni nem szabad: minden kérdésnél szavazni kell az összes emberiségnek s China mindenkit leszavaz.

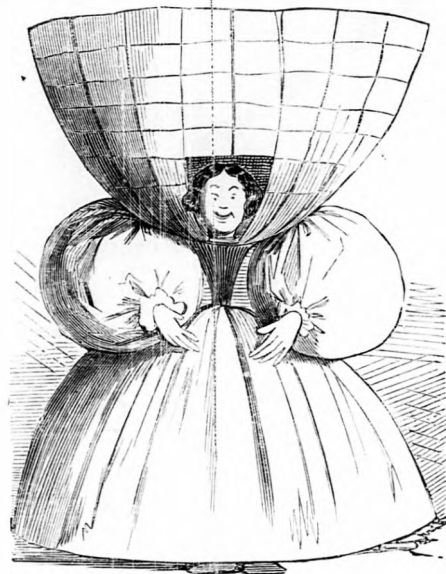
A mint a tengeralatti vasútról ledobattam, mely igen élvezetes és mulatságos neme az utazásnak: Ausztráliában bepakolják az embert egy nagy vashengerbe s ugyan akkor Európában egy légszivattyút mozgásba hoznak, s a légnyomás keresztül pöki az embert egyik világrészből a másikba. Tehát a mint a partraszállás rázkódásából magamhoz tértem, azonnal kezdtem tudakozódni, hol van az az ország, a hol még nyers szalonnát esznek?

Mert tudni kell a nyájias olvasónak, ki ez út leírását száz esztendővel megjelenése előtt olvasni fogja, miszerint egy fatalis yankeenek sikerült felfedezni, hogy a paraffinból tökéletes rántáshoz való zsírt lehet előállítani, s most ezzel van elárasztva az egész világ; ezt tíz csinésért (legkissebb pénzeme) adják font számra s e miatt a disznók mind kipusztultak az egész világról (értem a hasított körműeket). Én pedig rendkívül szeretem a nyers szalonnát; s minthogy e delicatessa nálunk már a legelső csemegetárakban sem kapható; minthogy körülményeim engedik, elindultam felkeresni azt az országot, melyről azt írja a historia, hogy „Fehér czipó, szalonna . . . Azzal lakik jól tele“.

Minthogy a Stambulból induló hadi léghajót már elszalasztottam s privat léghajóval meg utra indulni nem mertem, a tömérdek levegőkalóztól félttemben; tehát kénytelen voltam rá-

venni magamat, hogy egyikére azon mult századbeli csigabiga járműveknek bízzam magamat, a miket gözkocsiknak neveznek, s a mik óránkint tíz mérföldnyi lassúsággal másznak előre.

Utitársnóm, ki mellettem ült a waggonban, bájos fiatal kisasszony volt. Legújabb divat sze-

rint nem csak deréktól lefelé, hanem deréktól felfelé is krinolint viselt, úgy hogy épen csak az úja hegyei és órra hegye árulták el angyali szépségét. Mondanom sem kell, hogy bele szerettem. A mit az ember nem lát, az ingerli. Különös csábító gondolat az, hogy „ebben a selyem-halmazban itt egy nő van“. Ha látná az ember, talán nem volna rá kíváncsi.

— Angyali kisasszony, kegyed csak egyedül utazik?

— Oh nem. A mama a másik coupéban ül. Csak nem képzeled ön, hogy európai hölgy másodmagával elférjen egy waggonban?

— Kegyednek tehát mamája is van?

— Fájdalom, hogy van. Ez rossz intézmény, mamáknak csak addig kellene lenni, a míg a leányok megnőnek.

E naiv észrevétel még szerelmesebbé tett e hölgybe.

— Hát kérem, papája is van-e kegyednek?

— Oh igen, Dumbrum et Companie.

— Kereskedő társulat?

— Nem az, csak privatier.
 — Kisasszony, én önt szeretném feleségül venni. Gazdag vagyok.
 — Hányan vannak?
 — Csak magam vagyok; egy testvérem sincs.
 — Nem úgy értem, hanem hányan vannak, a kik el akarnak venni?
 — Nem reméleném, hogy vetélytársaim volnának!

— Én meg nem reményleném, hogy egyedül akarna ön elvenni. Ah uram, europai nőt egy férfi el nem tarthat; az itt nem szokás. Menjen ön, keressen magához még egy másikat vagy egy harmadikat is; kettőt, hármat majd én is keresek; akkor aztán majd társaságban megfontolhatjuk a dolgot. Mert azt már tudnia kellene önnek, hogy tisztességes asszony egy férj vagyónából ki nem jöhet, s hasonló ajánlatok csak megalázások ránk nézve.

Elpirultam és följegyeztem magamnak a kisasszony nevét egy mult századbeli előfizetési ívre, melyen az áll: „a ki tíz előfizetőt gyűjt, kap rá egy tisztelet példányt“. Most érteitem már a „papa Dumbrum et Companie“ mysteriumát!

Alig léptem le a waggonból Porfellek város elé érve, melyet hajdan Pestnek neveztek, midőn rendkívül meglepett a nagy kereskedelmi szellem, melyet itt bizonyos magyar faj tanusít. Minden boltos, minden kereskedő magyar, sőt minden házaló. Ez utóbbiak a legrendkívülibb ötletekre vetemedtek, gyorsaság által a concurrentiát társaiknak megnehezíthetni. Egyet láttam, a ki vállára léghajót kötött, lábaira kaucuk talpakat s

száz öles ugrásokkal előzte meg társait; másik kerekos koresolyákat kötött talpaira, úgy nyargalt az érkezőkhöz: s minden oldalról hangzott.

„Promessen! Pénz váltókra! Sorsjáték! Társasjáték! Vasutrészvények! Credit! Levegői vasút! Egész világot fűtető társulat részvényei! Tessék Szevér részvények, vasút a holdba! Tessék esőtámasztó társulat részvényei! Tessék földet keresztül furató társulat részvényei! Tessék üstökösbe kéjutazásra aláírni!“

Örültem, mikor e lármából kitudtam szabadulni, s megmenekülhettem a „sas“-ba, mint a melyet szolid vendégek társaságáról már Új-See-landban hallottam híreszteltetni.

Itt gyűlnek össze a magyarországi földes urak, a zsidók.

Miután jelenleg ezek a par excellence földbirtokosok ebben az országban.

Egy igen tisztességes kinézésű ily fajta férfival akadtam mingyárt első bebotlásra össze, de a ki igen szomorú volt, s azon kérdésemre, hogy hát hogy van hogy? nagy esüggeden azt felelé:

„Khutyául. A míte a szegény zsidóbul Magyarországon úr lett; azúte a szegény zsidó alig tud megélni.

(Folyt. köv.)

K-s M-n.

A mi a hírlapok árnyékában történik.

Adomák

Több fiatal hallgatá, nem rég nősült, illetőleg falun lakó inas beszédjét. Az egyik fiatal tréfásan kérdezé:

„István mikor megyünk keresztelőre?”

„Na hát mikor megérik, — hisz hamarább nem is lehet!”

Cseresznyére értette az inas, mire a fiatalok már az előtt igérkeztek hozzá.

Gyónni volt a cigány, — a pap kérdezé:

„Loptál-e?”

„Nem én: kérem alássan, — ha nem tetszik hinni tessék megkérdezni az organista úrtól.

Tréfás öreg úr kérde a fiatalokat, hogy ki hajtja majd kocsizáskor a lovakat?

Mindnyájan szabadkoztak.

Ugyan hisz oly jámborok, szólt az öreg úr, hogy akármely számár is elhajthatja.

Én bizon nem hajtom válaszolt hirtelen egy a fiatalok közül.

Melyik nemzet élőbb való, kérde a tanár tanítványától.

A magyar-e vagy a német?

A magyar kérem alássan, válaszolt a tanítvány. Miért?

Mert a magyar a dohányt, a német ennek csak a porát szívja.

Megtaníták az egyszerű fiút, hogy a leány soha sem idősebb husz évnél.

Egyszer — egy igen idős kisasszony volt náluk, de nem találva senkit honn, eltávozott.

Midőn édes anyja haza jött, kérde fiától, ki volt itt? A fiú emlékezve a tanításra reszketve szólt:

„Az a néni, ki nagyon régen elmúlt tizenkilenc éves.”

A mi a hírlapok árnyékában történik.

Jeles mondatok.

- Ha füles vagy fülelj, és ne szólj más beszédébe.
- A mit az egyik kezéd kivett, azt a másik adja az Üstökösnek előfizetés képen.
- Légy kitartó, mint a kocsmáczgért kitartó pózna.
- Kinek szájában alma van, és mégse harap bele, az a sült malacz.
- Legyetek szerények mint az uborka, mely levelek alá rejtőzik; de viszont ne is legyetek mint az uborka, mely csak éretlenül jó.
- Ha éhes vagy alkalmasint nem ettél.
- Ha valamely lap meg akar bukni, bizonyosan *akaratlanul* teszi.
- Boldogok a lelketlen emberek; az ő lelkeik nem kószálhatnak haláluk után.
- Ne beszélj össze sok bolondot, mert az csak magadat izzaszt ki, más emberek jó kedvét pedig lehitja.

— Elhallgatok hát én is, — a zöld gyümölcsből kevés is sok.

Villanykák.

— Nyugati felhőkből. K. L. —

A világ.

Milyen ez a világ, hogy meghala Kelend,
Mindjárt azt beszéltek, hogy lelke megjelent,
S a míg életben volt, mindig azt állíták:
Hogy lelketlen vala! — lám ilyen a világ!

A pegazus.

Bav énekli egy dalában
Bor a költő pegazusa.
E szerint Bav nem poéta
Mert őt gyakran földhöz sujtja.

Tallérossy Zebulon alazatos interpellatioja gróf Bethlen Miklóshoz.

Tekintetezs is miltosagos grof uram.

Olvastam Sürgönyben miltosaganak remek felfogodzassal irt vezirezikkeczakkjat, melyben vilagosan kifejtji, hogy mostani sürtü kalamitasainknak, nem a hogy a bolond emberek hiszik, a cochinchinai tyukök volnanak az okai, hanem anak mind egyedülj okaja az, hogy magyar ember magyar ruhajat magara felveszi. Ezirt nem gondolja velünk egisz Europa, ezirt nincs semmink, ezirt haragszik rank minden nemzetisig; is mihelyest magyar ruhat megint levetünk, s europai divatot felveszünk, lesz minden, a mi kell; ölelnyi fogjak benünket Bicstül Zagrabig; fog esnyi essö, quantum satis, kapunk angoloktul pinzt, francziaktul csokokat, is olaszoktul tenoristakat. Akor mingyart lesz országgyütilis, in megint hivatalt kapok, lesz jubilaem, illuminatio, is hírlapoknak sok praenumeratio.

Azd tetzik tunyi miltosagos grof ur, hogy in retenetes nagy tisztelője vagyog miltosagodnak; kivaltkipen nagy tisztelője vagyok olyankor, mikor Sürgönyben miltoztatik vezirezikaznyi; de fölülmulhatatlan nagysag vagyog a tiszteletben olyankor, mikor ilyen egyszerre egisz orszagot boldogga megtevö vallalatnak meginditasaban latom miltosagodat elfaradozni.

Ha semi sem alja orszagunk boldogsaganak utjaban egyib, mint az in atila dolmanyom; ihol az ollo, tesik belüle miltosagodnak frakot szabnyi: in odadom.

Hanem ez, könyörgök alazatosan, sokal fontosab thema, mint hogy azon csak olyan rövideden altal lehetne esnyi; azirt is alazatosan interpelalok miltosagodat; tesik egy masodik cikelyben bőveben kifejtjenyi igaz hazafiu aldozatkiszsiznegnek e tekintetbeni teendő valoit: — valyon milyen journal szerint valo europai divatot miltoztatja nagysagod legüdvrevezetőbbnek parancsolnyi? Először is fekete nyakravalot lesz e szabad viselni, vagy fehéret? a fatermördert szabad lesz e lehajtanyi; vagy joban megnyerünk Europa sympathiait ha alnyi hagyunk? Had a lajblj milyen legyen? fehir? vagy fekete? taszlis legyen az ingünk, is talan madapolam? nadragaszj helyett hosentragert viseljünk e? in ara is elszanok magamat. Pariser divat szerint legyen i inexpressible, a hogy a francia mondja: „szük a pantalo, de bokaba de bú?“ (Ezt hogy miltosagod

is megirtse, leirom, a hogy francziaul van irva: „Suque à pantalon des beau que a bas debut“.) Is, a mi legfüb europai kiirdis: hat strupfli legyen i rajta? vagy ezt bizunk talan a congressusra? mely a töbi labbaltiport tárgyak között talan erül is megemlikezik? — Vigtire czipö legyen labunken, vagy csak filtopany? füzöre, avagy elasztikumra? mert azt megnizi Palmerston, ha idegyün!

Remilek, hogy a mi aszonysagainkot ileti, azok elen semi kifogasa nincsen miltosagodnak, hiszen ök mar felvetek europai divatot, hiszen ök mar viselnek akora krinolint, hogy francia császárni se nagyobát; is ha van mig egy kis europai sympathiank, ha van mig egy kis vigasztalásunk, ha van mig szeginy magyar ember zsebiben egy par rongyos sexedli, azt bizonyara aszonysagaink europai divatszeretetinek köszönhetünk. — Parancsolja velünk miltosagod! mutason utat, mere irhetnink utol szipnemet hazafiu zsinorfelaldozasi kiszsizben, is mi meggyünk utana!

Is melesleg miltoztatik benünket utasitanyi, hogy hol lesz az a cassa, a melyikből egisz nemzetet europakipességü új kosztümökkel adjusztirozhatunk? vagy ha ezt jonak latja milto-sagod titokban tartanyi, instalok, legalab in nekem tesik sub rosa privatissime megizenyi, melyik szabó szokot dolgozni kontóra, a ki elvár a fizetisel az utolsó pesti vásárig?

Miltosagodnak alazatos szolgálja

Tallérossy Zebulon.

U. I. Ezer milliom bocsanatot kirek, hogy ezt a levelemet Kazinczy dolmanyban irtam; enyhítő körülményül kivanok imputaltatnyi, hogy sarkantus csizma nem volt a labamon, hanem papucs. Ezt kirem, tesik mingyart megizenyi Druyn de Lujzinak: örülnyi fog, ha meg-tugya.

T. Z.

Felhivás Battyhoz.

A mit ön azzal az öt oroszlának kiadott bárányyal elkövet, az mind semmi! Ahhoz nem kell egyéb, mint egy kis megszokás; azok állatok, tehát lehet velük okosan beszélni; de próbálja meg azt, a mit én produkálok minden nap; lépjen ön be a „Magyar Sajtó“ orosz-lánjához; a kikkel én szoktam küzdeni; s ha azok széljel nem tépik, önnek ajándékozom valamennyit.

Hordai Antal, a Sövény Naszti írószelidítő intézet faktora.

Folyamodás és protestatio

a

nemzeti színházi nyugdíjintézet igazgató választmányához.

Uraim!

Önök a napokban egy felettébb sújtó határozatot hoztak, melynél fogva jövőre a színház nyugdíjazott tagjainak, minden a színház elleni pletykaesinálás és intrika szövés kegyetlenül megtiltatik s e titalom áthágói pogányul megbírságotlatnak.

Uraim. Ez minden emberi érzés ellen támad. Lehetetlenségekre senki sem kötelezhető.

Vegyé. el önök tőlünk az éltető levegőt, vegyé. el a mindennapi kávé, az nem leend olyan sújtó, mint elvenni a mindennapi pletykahordás szabadságát.

Hiszen mit ér az élet, ha az igazgatót, rendezőt, titkárt stb. még nyugdíjazott állapotban sem szabad szidni.

Az ember abban a reményben küzd 25—30 esztendeig, hogy majd ha nyugdíjba lép, legalább kedvére gyalázhatja azokat, a kik még ott maradtak.

És e jótéteménytől akarnak önök bennünket megfosztani?

Uraim!

Az embernek valakit rágalmazni kell, mert különben megsavanyodik a vére; mi nem szidhatjuk sem a politikusokat, sem a hadviselő feleket, mert azokhoz mi nem értünk, tehát kire pletykázzunk, kérem, ha a színházra nem?

Uraim!

Korunk a népszabadság, a szólás szabadság kora s önök e szabadságot akarják-e korlátozni?

Nem vagyunk mi írók, hogy minket censura alá vessenek.

Uraim!

Gondolják meg önök, hogy egyszer önök is nyugdíjba fognak jutni, gondoljanak rá, milyen jól fog majd esni önöknek is, ha azokat lepíszszeghetik, a kik elhagyott szerepükörükben debütírozni fognak. Ne foszszak önök meg az utókort e mennyei élvezettől.

En a sértett emberiség nevében tiltakozom s addig is pletykázni nem fogok ugyan, de kötök ismeretséget újságírókkal.

Egy nönemen levő nyugdíjazott tag.

Élet-képek

I.

Angyali kisasszony kérem,

Magáért ég szívem vérem.

Szeretem én tiszta vágyból,

Nem valami számításból.

Hidje volna, vagy nem volna,

Azon emeletes háza,

Mert hisz' nálam ez nem számít.

Engemet a ház nem ámit, —

— Azaz én is ... majd mit mondok;

Oh a ház; — a ház még is ok:

Hiszen annak köszönhetem,

Hogy szépségét szemlélhetem,

Mert kávéház van alatta,
S az utat csupán az adta,
Hogy szép szemét megláthassam
És most itt! — itt imádhassam!!

— A házat becsülöm azért;

Nem ám a negyven ezerért,

— Tulajdonkép csak a fele

Mert van még egy fitestvére.

Vegye tőlem ezt úgy nagysám,

Mintha én azt nem is tudnám.

Csupán nagysád bájos szeme

Šugárzott be a lelkembe,

És mostan ég szívem vérem!

S p a r á n y i kezét meg kérem;

Oh hiszen ez oly picziny pompás!

Itt a ház csak r e á d á s,

Azaz csak felének ára. —

Ah az eszem hova jára! ? —

Hallgassa meg szűm imáját

És adja még ma választát.

Oh nyugtassa meg lelkemet! —

(A z a z h i t e l e z ő i m e t).

II.

Jó reggelt, jó reggelt Hársfai úr,

Hogy van, miként van, mit álmódott?

— Egy fehér kávé kérek, de hamar,

Nem hoztak még mára újságot? —

Ein porzion veis! Kipfel auch zu wintschen?

Nein — ohne kipfel! ... Újság még nincsen.

Ugyan csak mondja már meg her von Lang

Mit tegyünk ha így megy a világ?

Hallatlan! minden kseft megállt, pang,

Mindent el ő l a nagy szárazság.

Egy pohár vizet kérek; A glaz vasser!

Czukorral tetszik? Nem — ohne zucker!

Bizon, bizon nem tudom így mi lesz.

Hanem hiszen ön könnyen beszél.

Hársfai úr ugyan mitől tarthat? —

Pénzre fekszik és csak pénzre kél.

Fizetek — Francz! Zahlen will der gnädiger her!

Nincsen gyufa? — oh ja — Johán feuer her!

Apropó Hársfai úr: igaz-é;

Hogy lakodalom lesz a háznál?

Hogy kedves leánya összefűzetik:

M. Arkussal a szent oltárnál?

No — ne nézzen! — hanem gyorsan feleljen.

Ich empfhelmich — das kánt ich noch brauchen.

TILINKÓ PISTA.

Csinos fiatal ember ment egy régi táblabíróhoz, az öreg úr magyar szivességgel fogadá, és kérdezé:

„Kihez van szivencsem?”

„En Figura tanító vagyok“ válaszolt a kérdezt.

„Bocsánatot kérek, szolt mosolyogva az öreg úr! én már igen öreg vagyok figurákat tanulni, de különben majd a fiamat megkérdezem.

Ama bizonyos csizmadia.

— — Kijelentem, hogy ezentúl én is feláldozom a lap hátulján permanensnek declarált arczképemet; az is elfoglalja hűsz sornak a helyét, mi esztendőn át ezer negyven sor: több, mint egy egész iv. És így ez önfeláldozás által az Üstökös ezentúl még egy ívvel fog szaporodni. Minek is már most az a portré? A ki eddig sem ismert rám, az már ezután sem fog megismerni.

— — A pesti fakereskedők ölfából csinált kalitkákat akartak a hamburgi kiállításra küldeni, de elállottak szándékuktól, mert megtudták, hogy bécsi collegáik túltesznek rajtuk a művészet ezen ágában.

— — Most legújabbán a bolondok házában szindarabokat játszanak, s azok jól sikerülnek. (Az nem valami nagy csoda. Hiszen azt mondják, hogy ahoz, hogy valaki színművészetre adja magát, okvetetlen kell egy kis bolondság. Ha tehát kis bolondsággal kitünő színész lehet az ember, minő nagy lehet még ezzel a kellékkal nagyobb porzióban?).

— — A nemzeti színház titkárának, a Nővilág és M. S. feladásai folytán igazgatóilag megparancsoltattott, hogy ezentúl a látogatására menő írókat ne szalonnázza, hanem fagyaltotzva fogadja. Mint halljuk, a titkár sajtópert szándékozik indítani azon ráfogás miatt, mintha ő fokhagymát is szokott volna enni. Ez becsület sértés.

— — Ihol van! most már meg Szerbiából való rablók törtek be Magyarországra s ugyan csak grassálnak. (Még csak e kellett!) No asszony! egy szót se szólj ellenök, mert mindgyárt itt lesz a nyakunkon a hirhedett Trentaquaraste harámbasa s majd tart leczkét, hogy mi csak azért beszélünk az idegen haramiák ellen, mert a saját zsványainkat protegáljuk s azokat feltjük a nemes versenyés bekövetkeztetői.

— — A kiadó azt izeni K—l munkatársának, hogy a tiszteletpéldány menne már, ha megtetszenék izenni: hová küldődjék? (Ez pedig nem nyelvtani hiába aztán: az előfizetőknek küldetik a lap; a munkatársaknak pedig küldődik).

Reklámok.

Ki ne várná feszült figyelemmel a Karlsbadi találkozások eredményét?! Az egész világ szeme azon függ. A kik a karlsbadi víz hatását előlegesen is akarják ismerni; azok kaphatnak az arany oroslánál kis és nagy üvegekben idei töltésűt, a legjobb minőségűből.

A nagy hatalmak nótái már átadattak Szentpétervárott!!! — A nagy közönség, mely a nótákat különösen várja, időközben előfizethet Simonffy Kálmán barátunk nótáira; a mik sokkal hamarabb lesznek zongorán elverhetők, mint az előbbieik az oroszok hátán.

Pusztuwojtoff kisasszony elüti!!! Senki sem tudhatja hogy hová lett? — Azt azonban mindenki tudhatja, hogy a tengeri asszony a botanicus kert bódéjában megjelent s látható r. 9 órától d. u. 8-ig 20 krért o. é. Gyermekek és nemteljeskorú újságírók felét fizetik.

Uraim! uraim! Puebla bevétele meg van örökítve!!! A francia császárné egy rózsát nevezett el Pueblának. — A kik a rózsákat szeretik, kaphatnak igen szép és válogatott fajokat, Girókuti kertészeti csarnokában, József téren, jutányos áron.

Garibaldi megindult Franciaország ellen!!! és bevenni szándékozik a viresi fürdőben tömredék ásványvizet, — mely fürdő ásványvizei tökéletesen azonosok a halaton-fürdőivel, a hol már is nagyszámú díszes társaság van együtt s mely a hazai közönségnek méltó tisztelettel ajánlható.

A tengeri kigyó újra megjelent!!! az eddigienél is irtóztatóbb nagyságban. A kik meg vannak tőle ijedve, s szeretnének valami biztos helyre menekülni, azoknak ajánlatik az újonnan megnyílt szerednyei borcsarnok, a hol jégbehűtött bort mérnek.

Uraim! Halljunk szót! A nagy Napoleon épen most rendelte meg udvari környezetére számára ezer példányban!!! az Üstökös!!! — a mely azonban más halandókra nézve is kapható még 3 forintért félévre s 1 frt. 50 krért évnegyedre. Előfizethetni a kiadónál, a szerkesztőnél, a nyomdásznál, a kihordóknál, a postáknál, a könyvtárosoknál; szóval mindenütt, a hol nem főzeléket árulnak.

Egyetértés.

Csodálatos egyetértés

Mindenben egy akarat!

Ha a férj akar valamit

Ott a nő el nem marad.

A férj akarja az erszényt,

S hogy a ház őt uralja,...

Csodálatos egyetértés!

A nő is ezt akarja.

A szónok.

Dicsekedett Zsákos, hogy ő milyen szónok, 'Két aranyon alól egy betűt se szólok'.

S mégis hogy a minap egy koldus kért tőle, Azért a fillérért — elpapolt előtte!

Fordítások.

Megfejelte-ön a csizmámat?

Haben sie meine Stiefel geköpft?

Vállat vonított.

Er hat mit den Schultern geheult.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.
Ideiglenes felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.
Lakása: Papnövelde-utca 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten. 1863.
(Barátok-tere 7-ik szám.)